

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VI : NÚM. 60

SETMANARI MALLORQUI
Inca, 8 de Mars 1924

Redacció i Administració
Murta, 5. - Inca.

A UN JOVE

COMPTE AMB L'ALTRA «JO»

Tenim en nosaltres com una mena de duplicitat. Un *jo* i un altre *jo*. Un *jo* que coneix la llei, i un altre *jo* que es rebela contra d'ella. Un *jo* que vola, i un altre *jo* que pesa. Un *jo* naturalment actiu, i un altre *jo* que mai es mouria del jaç i de la menjadora. L'esperit i la carn.

Entre els dos hi ha establerta una antiga lluita; tenen de viure sempre plegats i no són pas amics. La guerra entre els dos ve a ésser com una guerra civil que data de la caiguda de nostre primer Pare Adam en el Paradís, i va començar juntament amb la rebelió de les feres, amb la indisciplina dels elements, amb la ingratitude de la terra.

Les manifestacions més violentes de aquesta desavinença, ara les sentiràs i t'han de produir hores de tràngul.

De bones en bones o de males en males la carn demana sempre satisfaccions sense que mai quedi satisfeta.

El dormir no li acaba la sòn, ni el menjar la gana, ni les comoditats li calmen la inquietut, ni les diversions el fan callar, ni els plaers li apaguen la set que té de delícies. No diu mai prou, aquest altre *jo*.

Es, doncs, ben clar que l'esperit serà el qui tinga d'imposar la llei, el qui hagi de pronunciar la paraula definitiva: prou.

Veritablement a l'altre *jo* se l'ha de tractar com si fos un altre, un foraster mal

educat que no podem llençar de casa, emperò a qui convé parar-li els peus sovint i ensenyar-li les bones maneres. De l'home que sap dominar-lo se'n diu un home auster.

L'home auster té sempre la mà a la traba no deixa desbocar la bèstia. Li dóna tot allò que de necessitat li deu, però només perquè no vol perdre el domini d'ella.

Si saps casos d'alguns que sempre són obedients a les exigències de la carn, estudia'ls i veuràs fins a quin punt un home pot semblar un irracional.

El massa dormir i la golafreria, a més d'ésser coses repugnants, obscureixen l'enteniment; les comoditats refinades estorben la força de voluntat; el joc i la gresca fora de mida, fatiguen els nervis més que no pas el treballar, i la luxúria roba la joventut, la força i la vida, ademés de tornar l'home vil, groller i embrutit.

Cal dir que l'austeritat només és aspra en apariència. Es font de salut, motiu de goig i pau, penyora de llarga i profitosa vida, i fins per ella les satisfaccions justes de les necessitats corporals es converteixen en plaers que no pertorben la consciència.

El jove cristià endevinarà, ademés, altres raons pera ésser auster, i entre elles la més suggestiva és l'estímul que sent de seguir al seu mestre Jesús amb una mica de creu damunt de ses espatlles pera no fer darrera d'Ell un paper massa ridícul.

JAUME D'AVENTÓS

JOVENTUT

I

No sé quin desig sens mida
del fons del cor m'ha brollat;
no sé quins somnis m'enduen
tot sol, ribera de mar...
No sé què'm diuen les ones
ab son gemec incessant,
que ressona dins ma vida
com no hi ressonava abans.
Les ones par que demanin
qualque cosa que no's sab;
i mon cor també demana
com les ones de la mar.

II

¿Hont va la vela tan blanca
perduda en l'abisme blau?
¿Hont fugen les orenelles
sobre les ones volant?
¡Ah! Damunt aquesta platja
jo sempre, sempre romanc:
i aquesta terra es tan curta!...
i'l món tan ample, tan gran!...
Perdóna, pàtria, perdóna,
mes per veure i corre, espai
lluny de tes costes sagrades
voldria fugir volant!

III

A l'ermita de les penyes
sovint anava a resar,
sovint mon cor reposava
dins aquella ombra de pau;
llavors sempre tranquilla
la meu'ànima d'infant
igual sempre llambrejava
com la llàntia d'un altar.
Ara hi torn, i ma pregària
puja més viva que abans,
però a l'ombra de l'ermita
ja no m'hi besa la pau.

IV

Com dins un camp ds roselles
papallons negres i blancs,
penes i goigs aletegen
de ma vida en lo nou camp;

mos pensaments fugen, fugen
lluny del niuet de la llar
cap a la terra promesa
que he mig vista somniat.
Voladores fugitives
que la ribera dexau,
¿trodaré jo com vosaltres
la terra de més enllà?

V

¡Oh! jo t'he vista, t'he vista,
santa llum ideal,
resplandir entre les boires
del horisó llunyeda.
Sense voler he passada
la porta del hort tancat,
hont ab penes i ventures
jugaves mos tendres anys.
Per l'ample camp de la vida
gojós i trist ja me'n vaig...
Brilla a mos ulls sempre pura,
santa llum de ideal!

VI

Anys volguts de l'innocència,
blanques ombres del passat,
quan cremi l'ardor del dia
vostre recort vos deman...
¡Adéu! Lo sol ja se'n puja
rogent per l'immesitat.
¡Oh, que ès de nova la vida!
¡Oh, que n'ès d'ample l'espai!
Dàu-me'l bàcul de romiatge,
que ès hora de caminar...
!Senyor, Senyor, beneiu-me!
Cor que bategues... ¡avant!

† MIQUEL COSTA I LLOBERA.

Bolletí de L'HARPA D'INCA

Concert

La setmana passada la nostra massa
choral donà un segon concert en el teatre
d'Inca, en obsequi a les Famílies dels seus
protectors i orfeonistes. El programa que
presentava, de 18 composicions, era atrac-